FLY FORWARD

little KITEs

അമ്മയുടെ സ്വപ്നം
സഫലമാകുമ്പോൾ

ഏകാന്തതയുടെ മടുപ്പിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ
അവൾ തന്റെ ബ്രഷുമായി ആ ചിത്രം പൂർത്തീകരിക്കാനായ്
ആ ചാരുകസേരയിലിരു
ന്നു.അതെ അവളൊരു ചിത്രകാരിയാണ്.ഏ-
തെങ്കിലും ഒരു ദൃഷ്യം അവളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ
പെട്ടാൽ ആ നിമിഷം അവളുടെ കാൻവാസിൽ
എന്ന പോലെ ഒരിക്കലും മായാത്ത വിധം പതി-
ഞ്ഞിരിക്കും. എന്തുകൊണ്ടോ ഈചിത്രം അവൾ
ക്ക് വരക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല .എഴുതിത്തീർന്ന
പേന കൊണ്ട് അവളാ പേപ്പർ കുത്തിവരച്ചു.
ലൈറ്റ് അണച്ചു കിടന്നു.തെല്ലിട നേരം കൊണ്ട് ഒരു
സ്വപ്നലോകത്തിൽ എന്നപോലെ
അവൾ ഞെട്ടിയുണർന്നു.അവൾ വേഗം ലൈറ്റി
ട്ടു. വരക്കുവാൻ തുടങ്ങി.ആ ചിത്രം
പൂർത്തിയായിക്കഴിഞ്ഞ്ഞു.അതെ എൻെറ പൊ-
ന്നുമോൻ അനിൽ.അവൾ സ്വപ്നം കൊണ്ട് വള-
ർത്തിയ തൻെറ സ്വന്തം അനിൽ അവൾ ഓർ-
മയുടെ മണിച്ചെപ്പ് തുറക്കുകയാണ്.

ഓട് മേഞ്ഞ ആ പഴയ തറവാട് നിറയെ മക്കളും മരുമക്കളും അടങ്ങിയ കൂട്ടുകുടുംബം.ആ കുടുംബത്തിൽ വലതുകാൽ വെച്ച് കയറിയപ്പോൾ എല്ലാ സൗഭാഗ്യങ്ങളും തനിക്ക് കിട്ടിയതിനാൽ അവൾ അഹങ്കരിച്ചു.പെട്ടെന്നാണ് ദൈവം അതെല്ലാം തട്ടിതറിപ്പിച്ചത്. മകൻ അനിലിന് മൂന്ന് വയസ്സ്. കളിപ്പാട്ടവുമായി തിരിച്ച് വരാമെന്ന് പറഞ്ഞ അവൻെറ അച്ഛൻ ആക്സി ഡൻെറിൽ പെട്ട് ഈ ലോകത്തോട് വിട പറഞ്ഞു.അവിടം മുതൽ തുടങ്ങി യാതനകൾ.സ്നേഹിച്ചിരുന്ന ബന്ധങ്ങൾ എല്ലാം അകന്നു.ഒറ്റപ്പെട്ട രാത്റികൾ.ആത്മഹത്യക്ക് വരെ ചിന്തിച്ചു പോയി.പിന്നീട് അവൾ തൻെറ മകനെ നന്നായി പഠിപ്പിച്ചു.അവൻെറ അച്ഛൻ ആക്സിഡൻറി ൽ പെട്ടപ്പോൾ നോക്കാൻ ആ നാട്ടിൽ ഒരു ഡോ ക്ടർ പോലും ഉണ്ടായില്ല. അന്ന് അവൾക്ക് ആ ഒരു സ്വപ്നമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.തൻെറ മകനെ പഠിപ്പിച്ച് നല്ലൊരു ഡോക്ടറാക്കണം.അവൾ എത്റ കഷ്ടപെട്ടാലും തൻെറ മകൻ അനിലിനെ ഡോക്ടറാക്കണം എന്ന വാശിയിൽ അവനെ പഠിപ്പിച്ചു.അവൾക്ക് ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു തൻെറ സ്വപ്നം നിറവേറുമെന്ന്.

മാസങ്ങൾ കടന്നുപോയി.

ഇന്നവനൊരു ഡോക്ടറാണ്. തിരക്കേറിയ ഡോക്ടർ.അധികം വൈകാതെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞ്ഞു.മരുമകളും ഡോക്ടർ.പെട്ടെന്നാണ് എല്ലാം തെന്നി

മറഞ്ഞത്. മരുമകളുടെ തലയ
ണമന്ത്റത്തിൽ കുടുങ്ങിയ മകൻ അമ്മയെ
സ്നേഹാലയമെന്ന വൃദ്ധസദനത്തിലാക്കി.എന്നാ-
ലും അവൾക്ക് അറിയാമായിരുന്നു അവൻ വരു-
മെന്ന്.

ഇന്ന് അമ്മയുടെ സ്നേഹം മനസ്സിലാക്കി അവൻ
വന്നിരിക്കുന്നു.........

അവളുടെ സ്വപ്നം സഫലമായി.

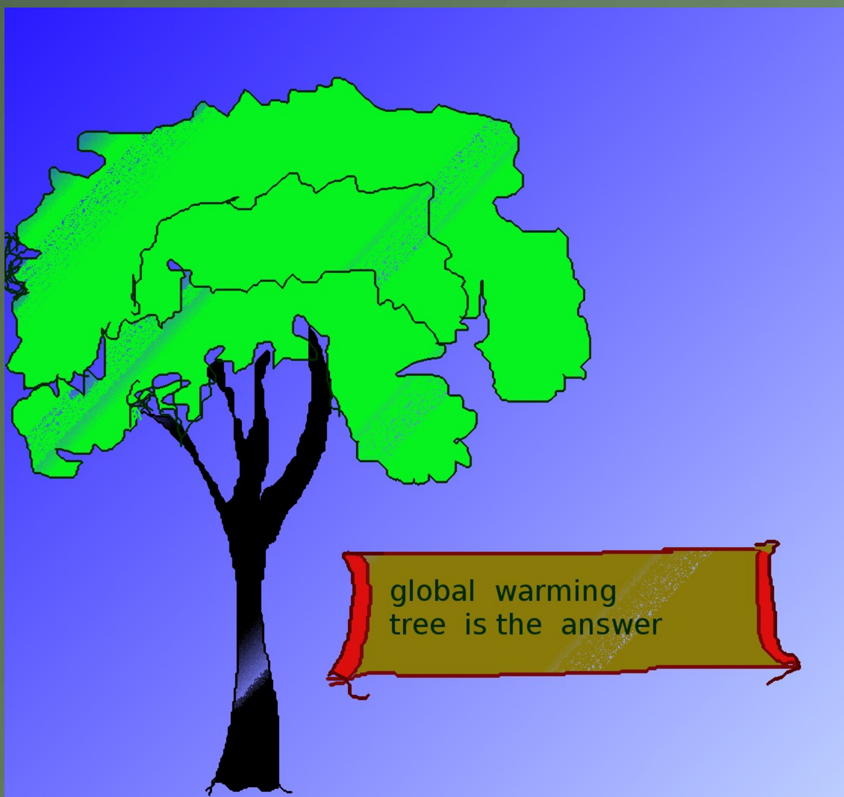

Trio

River Sarayu was the pride of Malgudi.It was ten minutes walk from Ellaman street,the last street of the town,chiefly occupied by oilmongers. Its sandbanks were the evening resort of all the people on the town. The municipal resident took any distinguished visitor to the top of the Town Hall and proudly pointed to him Sarayu in moonlight,glistening like a silver belt across the North.

The usual evening crowd was on the sand. Swaminathan and Mani salt aloof on a river-step, with their legs dangling in water. The peepul-branches overhanging the river rustled pleasantly. A light breeze played about the boughs and scattered stray leaves on the gliding stream below Birds filled the air with their cries. Far away,near Nallappa's mango Grove,a little downstream, a herd of cattle was crossing the river. And then a country cart drawn by bullocks passed,the cart-man humming a low tune. It was some fifteen

minutes past sunset and there was a soft red in the west.

'The water runs very deep here,doesn't it? Mani asked. 'yes,why'?

'I am going to bring Rajam here,bundle him up,and throw him into the river.'

Rajam was a fresh arrival in first A. He had sauntered into the class on the reopening day of the second term, walked up to the last bench,sat beside Mani,and felt very comfortable indeed till Mani gave him a jab in the ribs,which he returned. He had impressed the whole class on the very first day. He was a new-comer ;he dressed very well – he was the only boy in the class who wore sockes and shoes,fur cap and tie, and a wonderful coat and knickers.

He came to the school in a car. As well as all this,he proved to be a very good student too. There were vague ruinours that he had come from some English boy's school somewhere in Madras. He spoke very good English,'Exactly like a "European"";which meant that few in the school could make out what he said. Many of his class-mates could not trust themselves to speak to him,their fund of broken English being small. Only Sankar,the genius of the class ,had the

courage to face him,though his English sounded halting and weak before that of Rajam.

This Rajam was a rival to Mani in his manner to Mani he assumed a certain non-chalance to which Mani was not accustomed . If Mani jabbed ,Rajam jabbed;if Mani clouted,he clouted;if Mani kicked,he kicked. If Mani was the overload of the class,Rajam seemed to be nothing less.

And add to all this the fact that Rajam was a regular seventy percenter, second only to Sankar. There were sure indications that Rajam was the new power in the class. Day by days as Mani looked in it was becoming increasingly clear that a new menace had appeared in his life.

All this lay behind his decision on the River-step to bundle up Rajam and throw him into the river. Swaminathan expreesed a slight fear: "you forget that his father is the police superintendent." Mani remained silent for a while a side, "what do I care? Some night I am going to crack his shoulders with my clubs."

"If I were you, I would keep out of the way of policemen. They are an awful lot,said Swaminathan.

If you were me Huh,But thank God I

am not you, a milk-toothed coward like you."

Swaminathan bit his lips and sighed.

And that reminds me,"Said the other "you are in need of a little warning. I find you hanging about that Rajam a bit too much. Well, a care for your limbs. That is all I can say."

Swaminathan broke into loud protestations. Did Mani think that Swaminathan could respect anyone but him,Mani the dear old friend and guide? What made him think so?As far as Swaminathan could remember , he had never been within three yards of Rajam .Oh, how he hated him.

That vile upstart. When had Mani seen him with Rajam? Oh, yes,it must have been during the Drawing period on Monday. It was Rajam who had come and talked to him in spite of the cold that Swaminathan had turned to him.

That devil had wanted a pencil sharpener, Which he did not get,as he was promptly directed to go to a shop and buy it if he needed it so urgently. Oh, there was no comparison between Rajam and Mani.

This pleased Mani greatly. For, the first time that evening he laughed, and laughed heartily too. He shook Swaminathan and gave such an

affectionate twist to his ear that Swaminathan gave a long howl. And then suddenly asked, "did you bring the thing that I wanted?"

"oh, Mani. I beg a hundred pardons of you.

My mother was all the time in the kitchen. I could not get it." ['It referred to lime pickles.]

"you are a nasty little coward-oh, this riverbank and the fine evening. How splendid it would have been...."

Swaminathan was to act a cord of communication between Rajam and Mani. Their books were before them on the desks; but their minds were busy.

Mani wrote on a piece of paper "Are you a man?" and gave it Swaminathan, who pushed it across to Rajam, putting on as offensive a look as possible. Rajam read it, crumpled it, and threw it away. At which Mani wrote another note repeating the question with an offensive addition and Rajam returned the same amount of offence with his reply.

Further progress was stopped."Swaminathan , stand up,"said the teacher. Swaminathan stood up faithfully. "What is Lisbon famous for?"

asked the teacher .

Swaminathan hesitated and ventured, "For being the capital of Spain." The teacher bit his moustache and fired a second question, "What do you know about the Indian climate?"

It is hot in summer and cold in winter."

"Stand up on the bench. Roared the teacher. And Swaminathan stood up without protest. He was glad that he was given this supposedly deregarding punishment instead of the cane.

The teacher resumed his lessons:Africa was a land of forests. Nile was the most important river there But Swaminathan paid no attention to the rest of the lessons. His mind began to wander.

Standing on the bench

വേരുകൾ

കുട്ടി അമ്മയോട് ചോദിച്ചു: ഈ

വൃക്ഷങ്ങളൊക്കെ

വീഴാതെ നിൽക്കുന്നല്ലോ....

"അവയ്ക്ക് ഭൂമിയിൽ

വേരുണ്ട്.അതുകൊണ്ട് ഉറച്ചു

നിൽക്കുന്നു." അമ്മ പറഞ്ഞു.

'അപ്പോൾ നമ്മുടെ വേരുകളോ?

അതും ഈ അമ്മയായ

ഭൂമിയിൽത്തന്നെ.

ഡി. വിനയചന്ദ്രൻ

ON KILLING A TREE

it takes much time to kill a tree
not a simple jab of the knife
will do it. Its has grown
slowly consuming the earth
rising out of it, feeding
upon its crust, absorbing
years of sunlight air, water,
and out of its leperous hide
sprouting leaves.

So hack and chop
But this alone won't do it.
Not so much pain will do it.
The bleeding bark will heal
And from close go the ground
Will rise curled green twigs,
Miniature boughs
Which if unchecked will expand again
To former size

No,
The root is to be pulled out-
Out of the anchoring earth
And pulled out -snapped out
Or pulled out entirely,
Out from the earth-cave,
And the strength of the tree exposed,

The source, white and wet,

ഓർമകളുടെ പൂക്കാലം

എൻ ഓർമകൾ നിലാവർഷ-
മായ് തുളുമ്പും,എൻ ഹൃദയ-
ത്തിൻ സ്പന്ദനം,തുലാവർഷമായ്
തുളുമ്പുന്നു, മഴവിൽനിറങ്ങളായ്
ഓർമകൾ,ഭയമിൽ എന്നോർമ-
കൾ പായുന്നു കാറ്റുപോലെ.
താനേ തുളുമ്പും പൊൻ-
വീണ പോലെൻ,മനസ്സിൽ പൂ-
ക്കുന്നു ഓർമഗന്ധം.
തെളിഞ്ഞവാനിൽ ചെറു-
മന്ദഹാസമായ് തേനായ്
ഓർമകൾ...
തൂവിതുളുമ്പി നിന്നൂ.
കോമളപൂമളപാണിനി

പാടും,തെന്നൽ നിലാവി-

ൻ പൂഗന്ധം വീശുന്നു

പൂക്കുന്നു എന്നോർമ

തന്നിൽ, അമ്മതൻ കുഞ്ഞിൻ

മാധുര്യം പോലെ

എന്നോർമകൾ മായുന്നു

മന്ദം മന്ദം.

സാന്ദ്രമാം ഓർമ

പുതുക്കി,പുതുക്കി,,

ഓർമകൾ ഇല്ലാതെ

ഞാൻ ഒരു വക്കിൽ,കാണുന്ന-

ലോകമേ,നിൻ വീണയിൽ

ഞാനായ് ചുംബനമർപ്പിച്ചു

നിന്നെയോർത്തു ,കണ്ണീരണിഞ്ഞു

നിൽപ്പുമീ നോവിൻ

പര്യായമായ് ഞാൻ

തിരിഞ്ഞുനോക്കി പിന്നിലെ

കാഴ്ചകൾ നീറുന്നനോവ്

ഇന്നെന്നിൽ ഭയമില്ലതാനും.

വൈഷ്ണവിദീപ്തമായ്

എൻ മുന്നിലിന്നു നീ

നിർവീര്യമായ്

തൂകി തുളുമ്പും

എന്തിനെന്നെ എരിക്കുന്നു

ഓർമകൾ നിരാശതൻ

ഗാഥികനായ് ഞാൻ

സാഗരസാന്ദ്രത എന്നിൽ,

തിരകളായ് അലയടിക്കുന്നു

ചിതറുന്നു മുന്നിൽ,..

Hisana .p.n

Poetry

And it was at that age....poetry arrived
in search of me. I don't know, I don't know where
it came from,from winter or a river.
I don't know how or when,
no they were not voices,they were not
words,nor silence,
but from a street I was summoned,
from the branches of night,
abruptly from the others,
among violent fires
or returning alone,
there I was with out a face
and it touched me.

I did not know what to say,my mouth
had no way
with names,
my eyes were blind,
and something started in my soul,
fever or forgotten wings,
and I made my own way,
deciphering
that fire

and I wrote the first faint line,
faint,without substance,pure
nonsense,
pure wisdom
of someone who knows nothing,
and suddenly I saw
the heavens
unfastened and open,
planets,
palpitating plantations,
shadow perforated,
riddled
with arrows,fire and flowers,
the winding night,the universe.

And I,infinitesimal being,
drunk with the great starry
void,
likeness,image of
mystery,
felt myself a pure part
of the abyss,
I wheeled with the stars,
my heart broke loose on the wind.

Neftali Ricardo Reyes Basoalto

ഗണിത ക്വിസ്

1. നെഗറ്റീവ് സംഖ്യകൾ കണ്ടുപിടിച്ചത് ഏത് രാജ്യമാണ് ?
2. പൂജ്യമില്ലാത്ത സംഖ്യാ സമ്പ്രദായം

ഏതാണ്?

3. ഒരു മീറ്റർ എത്ര അടിയാണ് ?
4. ഒച്ചിന്റെ ആകൃതിയിലുള്ള വക്രമം ഏതാണ് ?
5. ത്രികോണനിർമിതിയുടെ പിതാവ് ?
6. ഏറ്റവും ചെറിയ അഭാജ്യ സംഖ്യ ?
7. ഇന്ത്യൻ ഗണിത ശാസ്ത്രത്തിന്റെ രാജകുമാരൻ ആര് ?
8. മഹാ ഭാസ്കരീയത്തിന് വ്യാഖ്യാനം നൽകിയ കേരളീയ ഗണിത ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ?
9. സംഖ്യകൾക്കുള്ള പേരുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ലോകത്തിലെ ആദ്യ ഗ്രന്ഥം ?
10. ഒരു റീം എത്ര പേപ്പർ ഷീറ്റുകളാണ് ?

ഉത്തരങ്ങൾ

മായാത്ത മുദ്രകൾ

ഓഗസ്റ്റ് 15 കൊടിത്തോരണങ്ങൾ അങ്ങുമിങ്ങുമുയർത്താനുള്ള തത്രപ്പാടിലാണ് ഏവരും.മധുരപലഹാരങ്ങൾ സഞ്ചിയിലും പെട്ടിയിലുമായി കരുതിയിട്ടുണ്ട്.ധീരമൃത്യു വരിച്ച മഹാത്മാരുടെ പേരുകളും കഥകളും അവർ വഹിച്ച പങ്കും പ്രസംഗത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കാനായി അയാൾ കടലാസ് തുണ്ടിൽ എഴുതിവച്ചു. ഈ ആഹ്ലാദതിമിർപ്പിനിടയിലും അന്തരീക്ഷത്തിൽ പെട്ടെന്ന് മുവാണ്ടൻ മാവിന്റെ താളത്തിനൊത്തല്ലാത്ത രീതിയിൽ ആടിയുലയാൻ തുടങ്ങി. മാനം കറുത്തിരുണ്ടു.കോരിച്ചൊരിയുന്ന മഴ.മഴയെ നോക്കി നിന്നപ്പോൾ അത് ചിരിക്കുകയാണോ കരയുകയാണോ അതോ പരിഹസിക്കുകയാണോ എന്നയാൾക്ക് തോന്നി.ആ മഴയത്തും അയാളിന്നലെ കടൽതീരത്ത് കണ്ട വൃദ്ധയുടെ മുഖം തെളിയുകയാണ്.അവരുടെ കരച്ചിലായിരിക്കുമോ ഈ മഴ.അയാളാ ദൃശ്യം പിന്നെയും ഓർത്തെടുത്തു.

തൊട്ടകലെ

പഞ്ചാരമണലിൽ കാലും നീട്ടിയിരിക്കുന്ന ആ വൃദ്ധയെ അയാൾ വെറുതെ ശ്രദ്ധിക്കുയായിരുന്നു.മണൽ തരികളിലേക്ക് കല്ലെറിഞ്ഞ് അവർ എന്തൊക്കെയോ മന്ത്രിക്കുന്നുണ്ട്.കുട്ടികളുടെ കളിയും ചിരിയും മുഴങ്ങുന്നു.കൊണ്ടുവന്ന ഭക്ഷണ വിഭവങ്ങൾ വട്ടം കൂടിയിരുന്നു ആളുകൾ തിന്നു രസിക്കുന്ന ചുറ്റുപാടിൽ ഏകാകിനിയായൊരു വൃദ്ധ.

ആരെങ്കിലും ചുറ്റുവട്ടങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുമായിരിക്കും.അയാൾ സ്വയം പറഞ്ഞു.മണിക്കൂറുകൾ കടന്നു പോയി.സൂര്യൻ അസ്തമയത്തിന് ധൃതി കൂട്ടുകയാണ്.തന്റെ സാധനങ്ങൾ പെറുക്കിക്കൂട്ടുന്നതിനിടയിൽ ഒരിക്കൽ കൂടി അയാൾ അങ്ങോട്ട് തിരിഞ്ഞ് നോക്കി.അപ്പോഴും ആ വൃദ്ധ മാത്രം തനിച്ച്.

നേരം ഇരുട്ടാനാകുമ്പോഴും കടൽക്കരയിൽ നിന്ന് ആളുകൾ ഒഴിയാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴും

അരികത്താരുമില്ലാതെ...........

ഇതെന്താ ഇങ്ങനെ ഒറ്റക്ക്........വീട്ടിൽ പോകണ്ടേയ?

അമ്മയോടൊപ്പം ആരുമില്ലെയ? അയാൾ അടുത്ത്

ചെന്ന് ചോദിച്ചു.

"ഇന്റെ മോൻ പൊ വരും....ഓൻ ഒടനെ വരാന്ന് പറഞ്ഞിട്ടാ പോയേ."

भूल गया है क्यों इनसान

भूल गया है क्यों इनसान ।

सबकी है मिट्टी की काया ,

सबपर नभ की निर्मल छाया ,

यहाँ नहीं कोई आया है ,ले विशेष वरदान।

भुल गया है क्यों इनसान।

धरती ने मानव उपजाये,

मानव ने ही देश बनाये,

बहु–देशों में बसी हुई है,एक धरा–संतान।

भुल गया है क्यों इनसान।

देश अलग है,देश अलग हों,

वेश अलग है,वेश अलग हों,

मानव का मानव से लेकिन,अलग न अंतर–

प्राभूल गया है क्यों इनसान।

ഒരു നിമിഷം

റോഡുകളിലൂടെ ചീറിപ്പായുന്ന വാഹനങ്ങളുടെ ശബ്ദം കേട്ടാണ് അവൾ ഉണരുന്നത്. ചെടപിടിച്ച ചെമ്പൻമുടികൾ നീണ്ടു വളർന്നുവന്ന നഖങ്ങൾ കൊണ്ട് മാറ്റുമ്പോൾ അറിയാതെ അവളുടെ നെറ്റിയിൽ ഒരു ചെറു മുറിവ് വീണു. ളുക്ക് സഞ്ചിയെടുത്ത് തോളിലിട്ട് എഴുന്നേക്കാൻ അവൾ ശ്രമിച്ചു . എന്തേക്കയോ തടസങ്ങൾ കാലുകൾ അവശമായി തൊണ്ടയിൽ വെള്ളം വറ്റാറായി കയ്യുകൾക്ക് ചലിക്കാൻ സ്വാധീനമില്ലാതായപ്പോലെ . അവൾ അവിടെ തന്നെ ഇരുന്നു. ഒരുപാട് ഓർമകൾ അവളുടെ മനസ്സിൽ മിന്നിമറഞ്ഞു. "നെൽവയലുകൾക്ക് നടുവിലുള്ള ഒരു വീട്. ശാന്തസുന്ദരമായ ഗൃഹാന്തരീക്ഷം. അവിടെ ഒരു മകൾ പിറന്നു. രണ്ടാങ്ങളമാർക്കുള്ള ഒരൊറ്റ പെങ്ങൾ 'പൗർണമി 'എന്നവൾക്ക് പേര് നൽകി. ഉദിച്ചുയരുന്ന സൂര്യനാളങ്ങൾ പോലെ അവളുടെ കണ്ണുകൾ വിടർന്നു. താഴെ വച്ചാൽ ഉറുമ്പരിക്കും തലേവച്ചാൽ പേനരിക്കും എന്നരീതിയിൽ അവർ അവളെ വളർത്തി. നല്ലൊരു യുവാവിനെ അവൾക്ക് വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുത്തു." അവൾ

ഓർമക്കിടയിൽ നിന്ന് പെട്ടന്നനെ എഴുനേറ്റു. തലയാകെ മാന്തി. തന്റെ തൂക്ക് സഞ്ചി അവൾ ചുറ്റും നോക്കി അത് തന്റെ തോളിൽ തന്നെ കിടക്കുന്നതവളറിഞ്ഞു. അവളെ ഓർമകൾ അതിൽ നിന്നു പിന്തിരിപ്പിച്ചു. വീണ്ടും അവൾ ആലോജനയിലാണ്ടു. "എത്ര സുന്തരമായ ജീവിതമായിരുന്നു അത്. എത്ര സൗഭാഗ്യം അനുഭവിച്ചിരുന്നു താൻ ഒന്നുമില്ലാത്ത ഒരു യാജകയായി മാറിയത് ഒരൊറ്റ നിമിഷം കൊണ്ടാണ് അവൾ വെറുപ്പോടെ അതോർത്തു. എത്രയോ സന്തോഷമായ ജീവിതം. താലോലം പാടിയുറക്കിയ തന്റെ പൂന്നോമന മകൾ ദൃശ്യ. എത്ര സുന്തരമായിരുന്നു ആ നിമിഷങ്ങളെല്ലാം. ഒരു മിസ്സ്ഡ് കോളിൽ പരിചയപ്പെട്ട യുവാവുമായി പിന്നീടുള്ള ബന്ധവും തന്റെ മകളെയും ഭർത്താവിനെയും ഉപേക്ഷിച്ചിറങ്ങിയ നിമിഷവും.............എല്ലാം മറക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോഴും.............എവിടെയോ ബാക്കി വച്ച സ്നേഹവും സാമീപ്യവും വീണ്ടും നേടാൻ കൊതിക്കുന്ന പോലെ". ഒരു നാണയം വീഴുന്ന ശബ്ദം കേട്ടവൾ കൺതുറന്ന് നോക്കി. അഞ്ച് രൂപയുടെ തിളങ്ങുന്ന രണ്ട് നാണയം. അവൾ അതെടുത്ത് തുകൽ സഞ്ചിയിൽ ഇടുമ്പോൾ അവളൊരു ദൃശ്യം കണ്ടു. താൻ എവിടെയോ ഇട്ടെറിഞ്ഞു പോയ രണ്ടര വയസ്സുള്ള തന്റെ പൊന്നു മകൾ ദൃശ്യയെ പോലെ കുപ്പി വളകൾ കയ്യിലണിഞ്ഞ ഒരു പെൺ കുട്ടി. താൻ അവൾക്കു വാങ്ങി കൊടുത്ത ചുവന്ന കുപ്പി വളകൾ അതു പൊലെ ഒരു പെൺ കുട്ടി. തന്റെ തൊട്ടരികെ അറിയാതെ ആ ചുവന്ന കുപ്പി വളകളിട്ട കുഞ്ഞി കൈകളിൽ അവൾ അറിയാതെ പിടിച്ചു. ആ കുഞ്ഞിന്റെ അരികിൽ നിന്നിരുന്ന യുവതി എന്തൊക്കയോ പറഞ്ഞ് നിലവിളിക്കുന്നത് അവൾ കേട്ടു. "ഈ യുവതി എന്തിനാണ് നിലവിളിക്കുന്നത്" അവൾ അറിയാതെ

മനസ്സിലാലോചിച്ചു. അവളാ കുട്ടിയിൽ നിന്ന് കൈയെടുത്തു. അപ്പോഴേക്കും ഒരുപാട് ജനം അവിടെ തടിച്ചു കൂടിയിരുന്നു. ക്യാമറ കണ്ണുകൾ അവൾക്കു നേരെ തിരിഞ്ഞു. കൂട്ടത്തിലെവിടെ നിന്നോ കാക്കിയിട്ട ഒരുത്തൻ കൈപിടിച്ച് വിലങ്ങിട്ട് പറഞ്ഞു :'യു ആർ അൺഡർ അറസ്റ്റ്

–

ബരീറ ഗഫൂർ

$$$$$$$$$$$
$$$$$